ХАБИТАТ

Изложбата се представя от **SYNTHESIS – галерия за фотография и Фотосинтезис арт център** в партньорство с програма **Благоевград-Център за Съвременно Изкуство** и **Българска фотографска академия**

Място: **SYNTHESIS – галерия за фотография**
бул.“Васил Левски“55

Откриване: четвъртък 14-ти януари | 19:00

Куратор: Надежда Павлова
Организатор: Сашо Стоицов

Участват:

Галя Йотова
Евгения Максимова
Красимира Серафимова
Мичико Макино - Япония
Надежда Павлова
Негар Ягмаян - Иран
Венци Занков
Сантяго Серано - Еквадор

Влак претъпкан с хора.
Мъж в зелено яке седи срещу мен.
Рови в телефона си.
Прелиства страница след страница.
Вадя камерата си и почти опирам обектива си в лицето му.
Не реагира.
Затворът шумно щраква.
Не реагира.
Правя същото с хората около него.
Не реагират.

Дали ме виждат? Невидима ли съм? Те съществуват ли?

Според френска поговорка, най-големият ни проблем, пред който целия свят е изправен е разрушаването на **ХАБИТАТА**.

От един вид ли сме? Еднакво видими ли сме? Ослепели ли сме за другите? Виждаме ли себе си?

Ужасени от страховете си, сковани в стоманените ризи на самотите си, с очи запечатани от умората, ръце натежали от навика, по тежки от камък седим, стоим, рушим...докато се събудим.

Галя Йотова I вчераднесутре
Краят на XX век, лаборатория в Парма, Италия. Джакомо Ризолати – невробиолог и група негови студенти седят пред един макак (маймуна) с набучени електроди в главата, ядат сладолед, пици, брускети, фокача, тортелини и откриват... огледалните неврони.

Те са едни такива импулси, които осъществяват пренос на някаква мозъчна дейност, която се основава на сетивно възприятие за движение или огледално възприятие, което чрез съответната невронна активност **отразява чуждите движения като свои,** без да осъществява самите движения. Тези невидими хамали са разпръснати в префронталната кора – премоторната зона, която отговаря за движенията, но и в области, свързани с езиковите функции и с пространствените възприятия. Те се намират и в центровете за болка, за емоционална емпатия и в островната кора (insula), т.е. в области, свързани със **способността ни да разбираме чуждите емоции, намерения и словесни изрази.**

Пример: Гледам спорт по телевизията, пия бира, хрупам чипс и поставям световен рекорд по скок дължина. Наблюдавам на екран как две тела се обичат страстно и съм в постлюбовен транс. Следя на живо живота на другите и решавам - аз живея. Фотографиите са направени в крепост от XVIII век. Те са последователни кадри, хванали в двуизмерната си рамка и постоянен фон движението на фигура, която тръгва, пресича и излиза, бягайки. За да се върне отново и да се повтори. Ако съзерцавам продължително как някой бяга, ще успея ли да избягам?
Галя Йотова
Бягаща

Евгения Максимова I Асоциирана носталгия
Обект на проекта „Асоциирана носталгия“ е кичът. Триумфалният марш на кича започва отдавна , още в праисторията на човечеството, а културата на кича днес процъфтява във всички сфери на живота. Някой хора го намразват още при първия контакт с него, но повечето просто го обожават. Кичът е визуален „fast¬food“. За някои той е трудносмилаем и дори предизвиква физическо неразположение. За други хора обаче той се явява като „естествена“ и вкусна душевна храна. Кичът, сам по себе си, не изисква много подготовка, преосмисляне и анализ. Всъщност, кичът много рядко изисква каквато и да било мисъл. Той дава бърз отговор на най-първичните човешки инстинкти. И веднъж намерил подходящите съставки на кича, „готвачът“ е готов да отвори верига от ресторанти. Кичът е мелодраматичен, сантименталeн и фолк, но също така кичът и забавлява

Красимира Серафимова I Хабитат- теория на хаоса
Като архитект интересът ми е обитаването на архитектурни пространства, следите от човешко присъствие в ежедневието. Едната снимка е на стаята на дъщеря ми по време на ремонт, а другата е дневната ми след няколко партита, които организирах за целта на снимките.Проектът ми е изследване на синхронът между ежедневния ред и хаос в едно.

Мичико Макино – Япония I Tokyo Kingyo
Това, което виждаш в сенките и светлината, може да не е истина. Истината е двулика; красота и грозота, порок и добродетел, светлина и тъмнина. От теб зависи какво ще видиш и как ще го разбереш.
На кръстопътя на Шибуя, на гарата на Шинюки, на главната улица на Гинза фотографирам това, което виждам и мисля за сегашното време като връзка между минало и бъдеще.
Фотографията е застинал миг, но имам странно чувство, че там зад снимките ми, може би съществува друг свят в друго време.

Негар Ягмаян – Иран I ТЯ като натюрморт
ТЯ като натюрморт е фотографски проект за ирански домакини и домовете им, които те декорират с особено деликатен вкус. Тези фотографии изобразяват колекции от предмети, използвани като украса, малки неща, поставени с вкус на маси и рафтове. Но понякога неуместни предмети, които не принадлежат към колекцията, събуждат любопитството и желание да се научи повече за тях. „Исках да покажа как незначителни предмети могат да придобият забележителен смисъл и как внимателен поглед към орнаментите и противопоставянето им в подредбата може да предложи прозрение.“Н.Я.

Надежда Павлова I Портали
Серията ПОРТАЛИ е последният проект на Надежда Павлова. Поставя началото му през 2010 година. Първоначално авторката започва чиста регистрация на билборда и неговото присъствие в градската среда като поставя акцент върху агресивните послания внушаващи желания и потребности у зрителя. По-късно прилагайки схващането за билборда като екран, на който се прожектират човешки въжделения, естествени или внушени, тя го метаморфозира като пробив, отвор, портал към други времена и ценности.

Сантяго Серано - Еквадор I Цирк
В Монтегранде, провинция на Буенос Айрес се провежда единадесетата конвенция за цирк, жонглиране и улични представления.
За пет дни през ноември се включват около осемстотин участници от различни Латиноамерикански държави, за да участват в уъркшопи, лекции и вечерни представления, които да покажат доколко са довели до съвършенство своите умения.